

*Afternoon Tea at the
Sunflower Cafe*

milly johnson เขียน
งามพรรณ เวชชาชีวะ แปล



ชั้นฟลาวเวอร์คาเฟ่
หัวใจไม่ยอมแพ้



บทนำ

กันสาดผ้าใบลายทางสีเหลืองขาวเหนือหน้าต่างสีซีดจางหมดแล้ว และป้ายชื่อ *ชั้นฟลาวเวอร์คาเฟ่* เหนือประตูก็กะเทาะล่อนจนเกือบหมด ร้านตั้งอยู่ในซอยเงียบ ๆ ในหมู่บ้านพ็อกเก็ตท็อปและแทบไม่เป็นจุดสนใจเอาเลย แต่หากสายตามองผ่านหน้าร้านที่ไม่โดดเด่นและผลักประตูก้าวเข้ามา ก็จะพบผนังสีเหลืองสดใสราวกับแสงตะวัน ม่านสีเดียวกับท้องฟ้าแสนสวยแต่งแต้มลายดอกทานตะวัน และกระจกยาวจรดพื้น ทำให้เห็นวิวลำธารที่สวยงามที่สุดในหมู่บ้าน คุณจะสัมผัสได้ถึงความอบอุ่น ราวกับร้านนี้ยินดีต้อนรับและมีความสุขที่สุดยามที่ในร้านมีเสียงหัวเราะและพูดคุย บรรดาสุภาพสตรีที่มาที่นี่เพื่อจิบน้ำชา ยามบ่ายกับขนมรสอร่อยขึ้นโตนีมือเจ้าของร้าน หลายคนไม่ต่างจากร้านนี้ – คุณไม่มีทางเดาได้ว่าภายใต้รูปลักษณ์ภายนอกแสนธรรมดา นั้น ซ่อนความงดงามและความแข็งแกร่งไว้เพียงใด

มีภาพดอกทานตะวันเขavnไว้หลายภาพ แต่ภาพหนึ่งใกล้ประตูชวนสะดุดตาเป็นพิเศษ ได้ดอกไม้ดอกยักษ์ยืมแจ่งมีบทกวีเขียนไว้ว่า

จงเป็นดั่งดอกทานตะวัน
หาญกล้า สดใส
องอาจ เรืองร่า
จงเป็นสีทองและเปล่งประกาย
ยืนหยัดมั่น
เชิดหน้า
แหงนเงยรับแสงตะวัน
เมื่อนั้น...เงาดำจะอยู่ด้านหลังเสมอ

นี่คือเรื่องราวของผู้หญิงสามคน ผู้ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีคุณสมบัติ
ที่จะเป็นดอกไม้เหยียดก้านสูงที่สุด องอาจที่สุด สดใสที่สุดในท้องทุ่ง



บทที่ 1

เมื่อจิมมี ไดมอนด์บอกเดลล่าเข้าวันหยุดหัตสบตีว่าให้เธอยกเลิกวันลาในวันศุกร์นั้น เขาย่อมไม่มีทางรู้เลยว่ากำลังทำอะไรเริ่มต้นขึ้น เมื่อเดลล่าแย้งและให้เหตุผลว่าลาล่วงหน้าไว้แล้วหลายสัปดาห์ เป็นงานเลี้ยงเกษียณอายุเจ้านายเก่า จิมมีก็ยังคงยืนยันกรานว่าเธอลาไม่ได้

เขาไม่ยอม

เธอทำงานให้เขามานานสิบห้าปี เขาไม่เคยปฏิเสธเธอมาก่อน เขาอาจจะกีดกันบ่นบ้างเวลาเธอขออะไรพิเศษ แต่เขาก็รู้ว่าต้องฟังพาใครถ้าไม่ใช่เดลล่าคนนี้ เขาไม่มีทางเลือกอื่นที่ยอมทำงานเกินหน้าที่ได้อย่างเดลล่า คอยดูแลผลประโยชน์ ทำงานสกปรกให้เขา ตามเก็บร่องรอยปกปิดหลักฐานต่างๆ และถ้าเดลล่าขอลาช่วงบายนานๆ ครั้งเพื่อไปทำฟันหรือมีเหตุฉุกเฉินต้องไปดูแลแม่สูงอายุ ก็ไม่เคยเป็นปัญหามาก่อน

ถ้าเขายอมตกลง ก็ไม่มีเรื่องนี้มาเล่าให้ฟังและชีวิตก็คงจะดำเนินต่อไปเฉกเช่นที่ผ่านมานานหลายปี ผู้หญิงคนหนึ่งก็จะยังคง

อยู่อย่างไร้ความสุขต่อไป เป็นฝ่ายร้องขอความสัมพันธ์ที่ไม่มีจริง และผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็คงจะกินซีอกโกแลตทาร์ฟเฟิลต่อไป รวมน้ำหนักได้เท่ากับประเทศกำลังพัฒนาประเทศเล็กๆ ลักประเทศ แต่วันนั้นจิมมี ไดมอนด์ไม่ยอม

อีวานก้า พนักงานผู้ช่วยประจำสำนักงาน มาทำงานเช้าวัน พุธที่สัปดาห์นั้นด้วยท่วงท่าอ่อนระโหยและน้ำตาลคลอเพราะคลื่นไส้และ โดนฤทธิ์อาหารเป็นพิษ เห็นชัดว่าทำงานไม่ไหว ดั้งนั้น เดลล่าจึงไล่ ให้กลับบ้านไป อีวานก้าปฏิเสธเล็กน้อยก่อนจะยอมทำตามและบอกว่า จะกลับมาทำงานหลังวันหยุดสุดสัปดาห์ แล้วจิมมีก็พุ่งเข้ามา ประกาศว่าบ่ายนี้จะออกไปเจ๊าะแจ๊ะที่สนามกอล์ฟและจะกลับมา วันอังคาร เมื่อเดลล่าเตือนเขาว่าเธอจองวันลาไว้วันศุกร์นี้ จิมมีก็ โวยวายและบอกว่าต้องมีคนอยู่สำนักงาน แล้วในเมื่อเขาอยู่ไม่ได้และ เดลล่าก็ไล่อีวานก้ากลับบ้านไปแล้ว ใครจะลางานได้อีกละ ไม่มีทาง ในฐานะผู้จัดการ ก็เป็นหน้าที่ของเดลล่าที่จะต้องอยู่ที่นี้ โดยเฉพาะ ในช่วงที่มิงงานยุ่งแบบนี้ด้วย กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว พนักงาน ทำความสะอาดมีตาชดขึ้น แต่ปัจจุบันอุปสงค์สูงกว่าอุปทาน ทำให้ สาวๆ มีค่าราวทองคำ เดลล่าอยู่คอยรับโทรศัพท์ที่นี่ย่อมเป็นที่ ต้องการมากกว่าไปที่เมืองวิตบี กินพายวอล-โอ-วองและตีมีไวน์ขาว ไม่แช่เย็นจากถ้วยพลาสติกในงานเลี้ยงที่เจ้าภาพน่าจะจำไม่ได้ ด้วยซ้ำว่าเดลล่าเป็นใคร จิมมีพูดหนักแน่น

“เขาจำได้อยู่แล้วว่าฉันเป็นใคร” เดลล่าตอบกลับไป ปาก เม้มแน่นอย่างทำทนาย “ฉันทำงานให้เขานานกว่าทำงานให้คุณอีก”

เดลล่าเห็นสีหน้าของเขาอ่อนลงและเดาว่าเขากำลังจะเปลี่ยนท่าที

“โอ้ เดล” เขาถอนใจและยื่นสองมือออกมาด้วยท่าทางยอม จำนนและขอโทษ “เขาจำคุณได้ *อยู่แล้ว* แต่เขาไม่ *ต้องการ* คุณ เหมือนผมหรอกนะ ผม *จำเป็น* ต้อง ไปตีกอล์ฟเสาร์อาทิตย์นี้กับปู่ก็

บาร์นส์ ผมติดค้างเขาหลังจากที่เขาย้ายงานทั้งหมดจากคลีนชีปมาที่เรา แล้วเขายังพูดเรื่องจะแนะนำสาว ๆ ของเราให้ไปทำความสะอาดสำนักงานลูกค้าของเขา ผมต้องตีสนิทกับเขาไว้ อีกอย่างผมได้ยินมาด้วยว่ารอย ฟรีอาก็กำลังเซ็นสัญญารองงานอยู่ด้วยนะ”

จิมมีหัวเราะกับมุกตลกของตัวเอง เขากับบริษัทคลีนชีปของรอย ฟรีอาก็คู่แข่งกันมายาวนาน เดลลารู้ว่าเพราะจิมมีเจ้านะจะกับปู่ก็ บาร์นส์ ลูกค้ารายใหญ่สุดของคลีนชีป ทำให้ฝ่ายนั้นทิ้งทุนโตดหนีจากคลีนชีปมาอย่างรวดเร็วกว่าหนูในเรื่อง *ไททานิก* สวมเสื้อชูชีพเสียอีก

ถึงอย่างนั้น เดลลาก็พยายามใช้เหตุผลกับเขา “จิมมี...”

“คุณไม่น่าปล่อยยายอิวานก้านั้นกลับบ้านไป” เขาโบกนิ้วใส่หน้าเธอ ช่มชู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้เป็นผลมาจากการกระทำของเธอเอง เขาเรียกพนักงานผู้ช่วยคนนั้นว่า *ยายอิวานก้านั้น* เสมอราวกับอิวานก้ายังไม่ใช้ส่วนหนึ่งของทีมโดมอนต์ไซนซ์ทั้งที่ทำงานที่นี้มาหกเดือนแล้ว

“ฉันจะจับเธอล่ามไว้กับโต๊ะไม่ได้หรอกนะ จริงไหมคะ” เดลล่าตอบกลับไป “อีกอย่างในสภาพแบบนี้ก็ทำประโยชน์อะไรไม่ได้เท่าไรหรอก”

“แต่กว่านี้ผมก็ยังเคยมาทำงาน”

“ก็คุณเก่งนี่ละ แต่เด็กนั้นทำไม่ไหวหรอก โง่ขนาดไหนก็ดูออกว่าทำไม่ไหว เหมาะแต่จะอยู่บนเตียงแหละ”

“เออ คุณคงพูดถูก เธอสมควรจะอยู่บนเตียงทั้งวัน” เขายิ้มกว้าง “ส่งของขวัญไปให้เจ้านายเก่าสตี๊ว แทนคำขอโทษที่ไปไม่ได้เถอะนะ”

“ของขวัญอาจจะไปไม่ทันงานคะ”

“ส่งแซมเปญไปสักขวด ผมออกเงินเอง ส่งด่วนข้ามคืนให้ถึง

พรุ่งนี้เลย”

ถ้าดวงตาของเดลล่าเบิกกว้างกว่านี้ ลูกตาก็คงพลัดหลุดจากเบ้าและตกใส่โต๊ะทำงาน จิมมี ไดมอนด์ซี๊ดตชนิดซี๊ดไม่ให้เกิดกิน เขายอมตัดของรักของหวงพวงสุวรรณค์แทนจ่ายเงินค่าส่งของด่วนข้ามคืนสักชิ้น ออย่าว่าแต่ส่งแซมเปญูให้คนที่เขาไม่รู้จักด้วยซ้ำเลย เขาต้องการให้เธอเฝ้าสำนักงานจริง ๆ หากยอมจ่ายขนาดนี้

“ผมรู้ว่า คุณคิดอะไรอยู่” จิมมีพูด เต่าได้ไม่ผิดเลย “ผมไม่ค่อยมีชื่อเสียงเรื่องยอมเอาเงินบริษัทซื้อแซมเปญูให้คนที่ผมไม่รู้จักหรอกนะ แต่ผมต้องการให้คุณอยู่ที่นี้ จริง ๆ งานเรายังเกินกว่าที่คุณจะไม่อยู่ตอนนี้ เถอะน่านะ เดล ออย่าโกรธผมเลยนะ”

เขาส่งสายตาอ่อนหวานมาเหมือนลูกหมาน้อย ๆ

“โอเค เดลล่า ผมต้องทำยังไงไม่ให้เราผิดใจกันเรื่องนี้ คุณต้องการให้ผมขอร้องใหม่ คุณนะ ผมขอร้องละ” แล้วจิมมีก็คุกเข่าและประสานมือไว้ราวกับสวดให้เธอ

“ลูกชิ้นเถอะน่า จะบ้าไร้ใจคะ” เดลล่าพูด พยายามเต็มทีที่จะทำท่าหงุดหงิด

“ผมรักคุณนะ เดลล่า คุณก็รู้นี่นา”

ให้จริงเถอะ เดลล่าคิด

“และคุณก็รักผม นั่นคือเหตุผลที่คุณจะส่งแซมเปญูไปให้เจ้านายเก่าแทนที่จะไปงานเลี้ยงไร้สาระนั่น”

เขาพูดถูก

“น่านะ นะ นะ เดล ออย่าโกรธผม บอกผมว่ายอมตามนั้นเถอะนะ” จิมมียื่นกรานจนเธอต้องยิ้มอย่างยอมแพ้ และเธอรู้อาเขาชนะใจเธอ อีกครั้งแล้ว เขาชนะใจเธอเสมอ แค่ว่าวนเสนห์น้อยนิด แต่เนื้อต้องตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ทำเสียงเว้าวอนซออ่อนนัย แล้วเธอก็เหมือนซี๊ดโดนไฟลนอยุ่ในมือของเขาและเป็นมานานสิบห้าปีแล้ว

“อย่าโกรธละกันนะ แล้วไม่ต้องเว่อร์สั่งแฮมเป็ญตงเปริญตง
ละ แค่แฮมเป็ญตงธรรมดาๆ ก็พอ”

นั่นละตัวตนของเขา ออกลายตามเดิมแล้ว เดลล่าคิด

“อ้อ แล้วสั่งซ็อกโกแลตให้นายหญิงสักหน่อยด้วยนะ ที่รัก
หรรุเลิศ กล่องใหญ่”

เดลล่าถอนใจ “ก็ได้ ถ้าต้องทำอย่างนั้นนะ”

เธออยากไปวิตบีจริงๆ แต่จิมมีต้องการเธอ และจิมมีก็คือชาย
อันดับหนึ่งในชีวิตของเธอ เหมือนที่เธอเป็นผู้หญิงอันดับหนึ่งของเขา
ไม่ว่าตอนนี้ ภรรยาหัวสูงของเขา จะคิดอย่างไรก็ตาม



บทที่ 2

ในเวลาเพียงชั่วโมงเดียว ชีวิตของเซอร์ลิส ปาร์คเกอร์ก็ตีลังกา กลับหัวกลับหางและอกใจถูกล้วงควักออกมาบดขยี้ อย่างน้อยนั่นคือความรู้สึกของเธอเมื่อยืนอยู่ในครัวเล็กจ้อย มีกลิ่นขณะกำแผ่นกระดาษซึ่งปิดฉากชีวิตที่เธอดำเนินมา

เธออยากให้ชีวิตเหมือนภาพในจอทีวี เธออยากจะทำขนมถอยหลังย้อนกลับไปแค่ก่อนเปิดซองจดหมาย เธออยากให้ตัวเองวางซองจดหมายทิ้งไว้ ตั้งใจจะเปิดเมื่อกลับจากทำงาน แกรี่จะได้เห็นของนี้ก่อนเธอและมีเวลาคิดหาคำแก้ตัว ซึ่งเธอจะยอมเชื่อและชีวิตก็จะดำเนินต่อไปตามปกติ แต่เธอ *เปิด* ซองแล้วและสิ่งที่พบก็ไม่อาจมองข้ามไปได้ เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน เธอกำลังเตรียมบั้งขนมปังกับชงชาเป็นอาหารเช้าสำหรับสองคนระหว่างที่แกรี่อาบน้ำและก็เป็นแค่วันยามเช้าของวันพฤหัสบดีตามปกติ ทำงานอีกแค่สองวัน แล้วก็จะสนุกสนานอย่างเคยในวันหยุดสุดสัปดาห์ที่เฝ้ารอคอย กินปลาซูปแบ่งทอด กับมันฝรั่ง ที่ร้านคือดส์กีฟต์กับแกรี่ เป็นอาหารกลางวันวันวันเสาร์เหมือนเดิม ตีมไวน์สักขวดกับเบียร์หน้าทีวี ดูหนังชุดตลก

Ant & Dec แต่ตอนนี้ เธออยู่คนเดียว – ตัวคนเดียว – และคิดอะไร ผ่านนาทีนี้ไปไม่ได้ หัวใจของเธอถูกกระชากออกมาและบดขยี้ไม่มี ขึ้นดีแล้ว

น้อยครั้งที่บุรุษไปรษณีย์จะมาแต่เช้า แต่วันนี้มา และส่งจดหมาย สามซอง ซองแรกเป็นแคตตาล็อกของใช้ไฟฟ้าห่วยๆ แล้วก็ีจดหมาย เตือนนัดทำฟันสำหรับเซอร์ริล และจดหมาย ฉบับนั้น จากสหกรณ์ ออมทรัพย์เพื่อการเคหะ ใ้แจ้งรายการเงินฝากทุกสามเดือน แล้ว เซอร์ริลก็เปิดดูและพบว่าบัญชีที่ควรจะมีเงินสี่พันเจ็ดร้อยยี่สิบปอนด์ นั้นกลับไม่มีเงินเลย

เธอไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นนานแค่ไหน ชยับเขยื้อนไม่ได้ พังเสียงแกรีเดินไปมาอยู่ชั้นบน เธอนึกภาพเขาใช้ผ้าเช็ดตัวเช็ดผดผก หนาสน้ำตาลอ่อน ฉีดสเปรย์ดับกลิ่นทั่วตัว สวมเสื้อผ้า สบายอก สบายใจ ไม่รับรู้เลยว่าคนรักที่คบกันมานานกำลังเผชิญกับความ รู้สึกรุนแรงขนาดไหน เซอร์ริลได้ยินเสียงเขาเดินลงบันได เธอจ้อง มองประตูห้องครัวเปิดออก เห็นสายตาของเขาหยุดลงที่กระดาษใน มือของเธอ แล้วตัวตื้นขึ้นมามองหน้าเธอ และจากสีหน้าของเธอ เขาก็รู้ทันทีว่าเธอรู้เรื่องอะไรแล้ว

เสียงแหบแห้งหลุดออกจากปาก “เงินหายไปไหน แกรี เงิน อยู่ไหน” ตามไปอย่างนั้นเองเพราะเธอรู้คำตอบ เธอยอมเอาเงินที่ เก็บทั้งชีวิตมาพนัน – *นี่มันตลกร้ายๆ* – ว่าเงินอยู่ในลิ้นชักกาลีโน ของวิลเลียม ฮิลล์

ดวงตาของแกรีเริ่มกลอกไปมา ซึ่งจะเป็นแบบนี้เวลาเขาร้อนรน เธอรู้ว่าสมองของเขากำลังทำงานเพื่อหาอะไรเข้าท่ามาตอบเธอ

“คุณคงไม่เชื่อผม...” เขาเริ่มจนได้ ไม่หรอก เธอไม่เชื่อเขา เพราะเธอเชื่อเขาทุกครั้ง และทุกครั้งเขาก็ทำให้เธอผิดหวัง

“ลองดูซิ” เธอบอก ลึกๆ แล้วเธออยากให้เขาพูดคำนั้นออก

มาที่จะทำให้เรื่องเรียบร้อยได้ แต่ลึกลงไปกว่านั้น เธอก็รู้ด้วยว่าเขาจะไม่พูด

“คุณไม่ควรจะรู้ ผมหวังว่าจะเอาเงินกลับคืนใส่บัญชีก่อนคุณจะเห็น” เขาบอก ยกมือเสยผม “ให้ตายเถอะ ผมเสียใจจริงๆ ผมคิดว่าจะทำได้ ครั้งสุดท้าย เพื่อเรา เพื่อลู –”

“อย่านะ!” เสียงดังจนเธอเองประหลาดใจ “อย่าพูดออกมาจะอย่างเชียว”

เขาเคยใช้คำพูดเดียวกันนี้เมื่อสิบแปดเดือนก่อน เขาเอาเงินที่เธอลดเบี้ยดกระเสียรเก็บหอมรอมริบไว้สำหรับใช้ทำ IVF หรือเด็กหลอดแก้ว ไปเล่นพนันด้วยความหวังจะทำให้เงินเพิ่มเป็นสองเท่า สามเท่าด้วยซ้ำ เขาบอก เขาได้ข่าววงในมา – จากคนรู้จักจริง ไม่พลาดแน่ เธอไม่มีวันลืมชื่อม้าตัวนั้นจนวันตาย – *เบบี้เฟซ* เขาทุ่มเงินทั้งหมดทางม้าตัวนั้นและมันเข้าวินเป็นที่สอง แล้วเขาก็ร้องไห้และเธอปลอบเขา บอกเขาว่าเธอให้อภัย แต่นี่เป็นครั้งสุดท้าย – ห้ามพนันอีกต่อไป เขารับปากว่าจะไม่มีวันเล่นพนันม้าหรือหมาตัวไหนอีกเลย แล้วเธอก็เริ่มต้นเก็บเงินใหม่อีกครั้งและเฝ้ารอที่จะเชื่อใจและใช้บัญชีร่วมกับเขาต่อไปเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอเชื่อใจว่าเขาเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

แต่เขาไม่มีวันเปลี่ยน เธอรู้แล้วตอนนี้ ทั้งสองมาสุดทางแล้วที่จริงก็มาถึงแล้วตั้งแต่สิบแปดเดือนก่อน และตอนนี้ก็หลุดมาอยู่บนถนนลูกรัง เดินโซเซก้าวสะดุดมาตามทางขรุขระจนมาถึงจุดนี้และไปต่อไม่ได้แล้ว นานสิบปีที่เธอรับฟังคำสัญญาลมๆ แล้งๆ ของเขาว่า ‘ถึงตอนนี้ปีหน้า เราก็จะเป็นเศรษฐีเงินล้าน’ แต่ทั้งสองก็ยังอยู่ในบ้านแถวสองชั้นเล็กจ้อยหลังเดิม ไม่มีสวน ผนังขึ้นราเป็นหย่อมเพราะแกรี่เชื่อว่าจะมีโชค นานสิบปีที่เธอดิตกับอยู่ในวังวนเดิม เธอเก็บเล็กผสมน้อยใส่กาน้ำชาขณะที่เขาเอาเงินเดือนไปเล่นพนันจนหมด เธอต้องขอยืมจากกาน้ำชามาใช้ เขาสัญญาว่าจะเปลี่ยนแปลงตัวเอง

และทำได้สักสองเดือน แล้วก็เอาเงินเดือนเล่นพนันจนหมด... ครั้งนี้ภาพหน้าตาไหลนองหน้าของเขาไม่ทำให้หัวใจเธอหวั่นไหวได้เลย

เมื่อมองย้อนกลับไป เธอจำไม่ได้ในรายละเอียดว่าใช้คำพูดอะไรในวันนั้น เธอบอกเขาว่าเราจบกันแค่นี้และดูเหมือนเขารู้ว่าครั้งนี้เธอเอาจริง เขาถามว่าเขาควรไปใช้ไหม และเธอตอบว่าใช่ เขาเก็บของสองสามชิ้นใส่กระเป๋าเสื้อผ้าและปาดน้ำตา บอกเธอว่าเขาเสียใจและเขารักเธอและเขาจะเอาเงินใส่คืนในบัญชีไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เขาสัญญา เธอไม่เชื่อเขา เธอไม่มีศรัทธาใดๆ ในคำพูดของเขา เธอเห็นแล้วว่าคำพูดของเขาออกจากปากเหมือนลม แล้วเขาก็เดินจากไป ศีรษะก้มต่ำ ไปขึ้นรถบัสคันเดิมที่ทั้งสองใช้ด้วยกันมานานแปดปี และรถคันนี้ก็ไม่ใช่รถใหม่เมื่อตอนซื้อมา

เขอรลฟังเสียงรถติดเครื่อง ได้ยินเสียงเครื่องยนต์กระตุกท้อไอเสียสภาพแย่งทุกที หูของเธอรับฟังเสียงรถจนกระทั่งจางหายไป เธอสะอื้นออกมาเหมือนเสียงสะอึกเมื่อรู้สึกว่าจะไรก็ตามที่ผูกมัดทั้งสองไว้ด้วยกัน ในที่สุดก็ยึดออกจนสุดและขาดฝั่ง

อย่าเขี้ยวนะ เธอบอกตัวเอง *อย่าได้เสียหน้าตาอีกแม้แต่หยดเดียวให้กับผู้ชายคนนั้น เธอยังเสียหน้าตาไปไม่พอหรือไง*

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เธอเสียหน้าตาไปมากพอที่จะใส่ถังน้ำถูพื้นได้เต็มห้าถัง และเธอก็มีหน้าตาไหลย้อนอยู่ในอกตอนนี่ที่จะใส่ถังได้เต็มอีกหนึ่งใบ เธอไม่กล้าปล่อยหน้าตาให้ไหลออกมาแม้แต่หยดเดียวเพราะจะมีอีกกว่าหลายพันหยดตามมา อะไรบางอย่างในตัวเธอร้องคราง น่าจะเป็นกระเพาะ แต่มันฟังเหมือนหัวใจของเธอแตกร้าว และเธอก็รู้สึกเช่นนั้น

เธอไปใบแสดงรายการของสหกรณ์ออมทรัพย์เพื่อการเคหะลงบนเคาน์เตอร์ครัวและหยิบกระเป๋าที่ใส่อุปกรณ์ทำความสะอาดไว้จนเต็มขึ้นมา เข้านี้ เธอจะต้องไปทำความสะอาดรายเดือนที่บ้าน

มิสเตอร์แอ็กเวิร์ธ ซึ่งเธอไม่ชอบเลยเพราะเขาจะตะคอกออกคำสั่งเหมือนเธอเป็นสุนัข แล้วก็ต้องไปที่บ้านลูกค้าคนโปรด ทำความสะอาดคู่กันกับรัฐี ฟอลลิสจอมซี่เกียจ แล้วไปทำความสะอาดสำนักงานแบบเบ็ดเสร็จในครั้งเดียว จะเป็นวันเหน็ดเหนื่อยยาวนาน

เธอต้องไปทำงาน ทำตัวไม่ว่างและไม่คิดเรื่องอื่นนอกจากงานในมือ ถ้าเพียงแต่ชีวิตจะเอี่ยมอ่องได้ด้วยพองน้ำกับน้ำยาทำความสะอาดก็จะดีหรือ เธอคิดขณะรับรู้ว่ารากับวันนี้ยังแยะไม่พอจากนี้ไปเธอยังต้องขึ้นรถเมล์ไปทำงานอีกด้วย



บทที่ 3

“...และดิฉันก็ไม่แตะต้องน้ำยาฟอกขาว เดี่ยวผิวด้านหมด ถึงจะใส่ถุงมือก็เถอะคะ ดิฉันไม่ป็นบันไดไปเช็ดหน้าต่าง แล้วก็ไม่ใช่มือถูพื้นด้วย ต้องใช้ไม้ม็อบยี่ห้อฮูเวอร์ ไม่งั้นก็ไม่ต้องถูเลย และก็ห้ามไปเช็ดบัวพื้นไม่ได้เพราะมีปัญหาก็เหมือนรองกระดุก และเขาก็อไม่ดี เพราะงั้นก็จะไม่คุกเข่าด้วยนะคะ” เลสลีย์ แคลมบี้ร้ายเงื่อนไขการทำงานข้อสุดท้าย ก่อนจะนั่งฟังพนัก

เดลล่ากัดฟันอดทนพร้อมกับผืนยิ้มค้างหลังจากฟังรายการ ‘ฉันไม่ทำ’ ยืดยาว เเท่านี้ก็เหลือจะพอแล้วสำหรับวันนี้ เลสลีย์ แคลมบี้ทำอย่างไรจึงตั้งตนเป็นหญิงทำความสะอาดที่ได้รับคำชมมากมายมานานยี่สิบปีทั้งที่เป็นภูมิแพ้อและไม่ยอมแตะต้องส่วนต่างๆ ของบ้านแทบทั้งหลัง เธอนึกไม่ออกเลย ชาวดีคือเลสลีย์ไม่เดือดร้อนกับการใช้น้ำมะนาว น้ำส้ม เกลือและหนังสือพิมพ์ทำความสะอาด เดลล่าอยากจะบอกเธอเหลือเกินว่าน่าจะไปหางานในร้านฟิชแอนด์ชิปส์จะดีกว่า เดลล่ามีแพ้มหนาในลิ้นชักใส่รายชื่อหญิงทำความสะอาดที่ชาตินี้เธอไม่มีวันจ้างมาทำงาน ชื่อของเลสลีย์ แคลมบี้จะตามไปสมทบในเร็ว ๆ นี้

“ถ้าเราจ้างคุณ เราจะจัดหาอุปกรณ์ทำความสะอาดให้คะ”
 เดลล่าเริ่ม ที่จริงแล้ว เลสลีย์ แคลมบี้ไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้เพราะ
 ไดมอนด์ไซน์จะไม่จ้างเธอ ผู้หญิงคนนี้ส่อท่าที่เป็นตัวปัญหา เป็นคน
 ประเภทบ่นว่าทุกคนและทุกเรื่อง และจิมมีก็ยอมไม่ยอมใช้ของ
 เลิศลอยต่างๆ อย่างเช่น ถุงมือพิเศษไม่ผสมยางและน้ำยาทำความสะอาด
 สะอาด又好ดี ๆ เช่น ซิลิโคนแบงก์ แต่ใช้ผลิตภัณฑ์ ‘ฟิลลิปบองก์’ ซึ่ง
 ร้านขายส่งลดราคาซื้อเดสนำเข้ามาขาย มันเคยถูกเป็นไฟและทำ
 ขนคิ้วของรูธ ฟอลลิสใหม่ไปครั้งหนึ่งเมื่อเธอใช้น้ำยาเช็ดเคาน์เตอร์
 ครีวตอนสูบบุหรี่อยู่

“เราจ่ายค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมง...”

“แค่นั้นรี” เลสลีย์ทำท่าไม่พอใจ “ตักตวงกำไรจนตัวเป้งเลย
 ลินะคะ”

เดลล่าอยากไล่ย้ายหมู่อ้วนกวนอารมณ์ออกไปจากสำนักงาน
 เสียเหลือเกิน เธอน่าจะกำลังวางแผนการเดินทางสนุกสนานไปวิตบี
 ไม่ใช่มานั่งจ้องไฟมิชงอกออกมาเหนือริมฝีปากที่กำลังแสบะยิมของ
 เลสลีย์ แคลมบี้

“เราให้ค่าจ้างตามที่ตกลง ประกันสังคม น้ำยาทำความสะอาด
 และเป็นธุระให้ถ้าลูกค้ามีปัญหา ทั้งหมดนี้คุณจะได้แลกกับการจ่าย
 ค่าบริหารจัดการคะ มิสซิสแคลมบี้”

เลสลีย์เป็นอารมณ์ขึ้นมาอีก “ฉันเคยได้สูงกว่าค่าแรงขั้นต่ำ
 ชั่วโมงละหนึ่งปอนด์ที่ตริมคิลิน”

และตริมคิลินก็บริหารงานไม่เป็นท่าและเสียเงินไปเปล่า ๆ จน
 เจ๊งไป นั่นคือเหตุผลที่เธอมาของานฉันทำที่นี่ไงละ เดลล่าคิด แล้วก็ไม่
 ไม่มีทางที่ที่นั่นจะจ่ายสูงกว่าค่าแรงขั้นต่ำหนึ่งปอนด์ด้วย เข้าใจเล่น
 นะ เลสลีย์ ไม่ละ เดลล่าตัดสินใจ ต่อให้อยากได้พนักงานทำความสะอาด
 สะอาดมากแค่ไหน ก็ไม่มีทางที่ฉันจะจ้างผู้หญิงน่ารังเกียจคนไหน ๆ

“ดิฉันเกรงว่านั่นเป็นอัตรามาตรฐานสำหรับทุกคน ดิฉันเสียใจมากที่เรารับข้อเรียกร้องของคุณไม่ได้ –”

“ดิฉันก็ไม่ได้พูดอย่างนั้น” เบลลี่ตอบด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “แค่มันน้อยกว่าที่เคยได้นะ”

เดลล่าเหลือทนแล้วสำหรับบ่ายนี้ เธอส่งช็อกโกแลตให้เมียอ้วนของจิมมีแล้วและสัมภาษณ์พนักงานทำความสะอาดที่บริษัทกำลังต้องการไปสามคน และก็ไม่มีสักคนที่เข้ามาตรฐานที่เธอหวังไว้ แพ้มปฏิเสธงานของเธอเต็มแน่นขณะที่แพ้มเข้าข่ายว่าจ้างได้กลับว่างเปล่า เธอลุกขึ้นยืนเพื่อบอกว่าการสัมภาษณ์จบลงแล้ว

“ดิฉันจะติดต่อผู้ผ่านสัมภาษณ์ปลายสัปดาห์หน้า” เธอพูด “ดิฉันมีหมายเลขโทรศัพท์ของคุณแล้ว มิสซิสแคลมบี้ แล้วจะติดต่อไปค่ะ” ขอพระเจ้าช่วยมิสเตอร์แคลมบี้ด้วยเถอะนะ

เบลลี่ แคลมบี้ลุกขึ้นยืน เท้าเล็กอวบอูม หน้าตาดูสูงวัยกว่าอายุที่เธออ้างว่าสี่สิบห้าปี สวมรองเท้าหุ้มส้นสไตล์หญิงสูงวัย เสื้อโค้ตผ้าทิวัดเนื้อหนารัดรูปบริเวณหน้าอกและท้อง

“อ้อ และดิฉันก็ไม่ทำงานวันหยุดหรือหลังบ่ายสามวันศุกร์ด้วยนะคะ” เธอหันมาพูดส่งท้ายเมื่อไปถึงประตู

เดลล่าทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้และพ่นลมหายใจแรงสองครั้งอย่างโล่งใจ เธอน่าจะรู้ว่าโอกาสที่ใครในตระกูล ‘แคลมบี้’ จะผ่านพิจารณา นั้นน้อยมาก แต่เธอก็ไม่อยากคิดเหมาเอาเองในเมื่อโจซี่ แคลมบี้เคยเป็นพนักงานมือทองก่อนจะเสียชีวิตไปเมื่อสองปีก่อน ครอบครัวแคลมบี้มีชื่อเสียงในเมืองนี้ เหมือนกันกับครอบครัวครู้กส์ ครอบครัวเบลฟิลด์สและครอบครัวโอ’กาเวิร์นส์ แต่ครอบครัวแคลมบี้มาแรงแซงโค้งติดอันดับหนึ่ง นานหลายสิบปีติดต่อกัน ไม่มีเดือนไหนที่ชื่อแคลมบี้จะไม่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เช่น *บาร์นสลีย์ครอนิคิล* หรือ *เดลีทริมเบ็ต* ในเรื่องการกระทำผิดเล็กๆ น้อยๆ หรือเรื่องอื่นๆ

ตั้งแต่จอมฉ้อโกงโด่งดังฉายา ‘เวลเว็ท (กำมะหยี่)’ เวอร์นอน แคลมบี้ ในอดีต จนถึงรุ่นปัจจุบัน แคเมื่อสัปดาห์ก่อน หนึ่งในรุ่นเด็ก – ฉายา ไม่เข้ากับตัวว่า ‘ซีฟอน (ฟองน้ำ) แคลมบี้’ ถูกตัดสินให้ทำงานรับใช้ชุมชนสองร้อยชั่วโมงจากความผิดขโมยเหล็กในห้างมอร์ริสันส์ หนังสือพิมพ์ยังรายงานด้วยว่า – พระเจ้าช่วย – ลูกพี่ลูกน้องคนหนึ่งของเธอชื่อแมนดี้ แต่งงานกับผู้ชายในครอบครัวควู้กส์ ทั้งคู่ยังร่วมกันขยายเผ่าพันธุ์ฉ้อโกงออกมาดูโลกแล้วด้วย เป็นฝาแฝดชื่อ ซินิตต้า-ปารีส กับ บรูคลิน-เจเต็น

เดลล่านึกอยากให้อิวานก้าอยู่ที่นี้ จะได้ดื่มน้ำ เพราะเธออยาก พักดื่มชาสักถ้วยใจจะขาดแล้ว เธอนึกย้อนไปถึงสาวน้อยน่าสงสารว่า ซีดเซียวขนาดไหนเมื่อตอนเช้า เดลล่าออกจะรักใคร่อิวานก้ามากขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงเวลาที่ทำงานด้วยกันมาและหวังว่าอิวานก้าจะไม่เป็นอะไรมากในเมื่ออยู่ตัวคนเดียว

ต้องยอมรับว่าเมื่อหกเดือนก่อนเดลล่าไม่พอใจเอาเลยเมื่อ จิมมีเสนอให้จ้างพนักงานผู้ช่วยประจำสำนักงาน เธอไม่สะดวกใจที่จะมีผู้หญิงอีกคนอยู่ใกล้ๆ แม้ว่าเธอจะต้องการคนช่วยงานมากจริงๆ แต่จิมมีก็ขี้นกราน

“จ้างพวกสาว ๆ ยุโรปตะวันออกเถอะ” เขาบอกเธอ “ค่าจ้าง ถูกเหมือนได้เปล่า”

ตามประสาจิมมีเลยทีเดียวนะ เขาไม่ใช่คนจะยอมจ่ายและเมื่อจ่ายก็มีโอกาสมากกว่าเขากำลังหมายตาอะไรสักอย่าง เดลล่ารู้ดีแก่ใจ ดังนั้น อิวานก้าจึงมาเข้าทีม อายุสิบเก้า ร่างสูง ผอมเพรียว ผมหยิก สีสลอนดีซิดขาว ซึ่งโดยปกติจะต้องไม่ผ่านการพิจารณาของเดลล่า เพราะจิมมี โดมอนต์ชอบของสวยของงามและไม่มีทางที่เดลล่าจะจ้างคู่แข่งให้มาถูกใจชายในฝันของเธอ แต่เดลล่าสังเกตเห็นสายตาของจิมมีที่วัดมองน้องของสาวผมสีน้ำตาลหรือบั้นท้ายของสาวผมแดง

ที่มาสัมภาษณ์งานในตำแหน่งนี้ ขณะที่เขากลับไม่รับรู้การมีตัวตนของมิสอิวานก้า เซซปานสกาเลย ที่จริงแล้ว เขาวิจารณ์สองอย่างหลังจากเห็นเธอ อย่างแรกคือ *หน้าตากระแยะจิ้งหะ* และสอง *ชื่อมีตัว Z สองตัวแบบนี้ เอาไปเล่นสคริปเบิ้ลต้องกวาดคะแนนแน่*

อิวานก้าเข้ากับงานได้ดีอย่างน่าประหลาดใจ พุดน้อย มารยาทโทรศัพท์แย่มาก แต่ก็เหมือนอยากเรียนรู้ทุกอย่างที่เกี่ยวกับการบริหารงานในสำนักงาน เพียงแต่ในระดับความเร็วที่เชิงช้าอ่อนคลายมาก เดลล่าโล่งใจที่สามารถยกงานกองใหญ่ให้เธอไปได้ แม้ว่าอิวานก้าดูเหมือนจะไม่กระตือรือร้นมากมาพร้อมกับงานทั่วไปในสำนักงานในตำแหน่งพนักงานผู้ช่วย เช่น จัดแฟ้มและซองขา อิวานก้าจะใช้เวลาตม้นานานเป็นชาติและโอ้อ้อกับการไปไปรษณีย์ แต่เดลล่าพบว่าถูกใจที่มีอีกคนอยู่ด้วยในสำนักงานและทำที่บูดบึ้งของอิวานก้าทำให้เธอนึกขำมากกว่าจะทำให้รำคาญใจ เดลล่าจับความจากคำพูดเล็กๆ น้อยๆ ของอิวานก้าได้ว่าชีวิตที่ไปแลนด์บ้านเกิดไม่เลิศจิต เธูเหมือนไม่ใกล้ชิดกับพ่อแม่มากเท่าไร ซึ่งเดลล่าเข้าใจได้ดี และเดลล่าก็ต้องชื่นชมที่เด็กสาวอย่างเธอย้ายมาอยู่ต่างแดนด้วยความหวังจะมีอนาคตที่ดี แม้ว่าพ่อแม่จะยังอยู่ที่คราคอฟ แต่อิวานก้าก็มีญาติสองสามคนที่ย้ายมาอยู่แถวนี้และพบกันค่อนข้างบ่อย ซึ่งเดลล่าคิดว่าน่าจะดีสำหรับอิวานก้า สรุปว่าเดลล่าชอบใจที่ได้อิวานก้ามาอยู่ด้วยและได้อีกสองมือมาช่วยงาน โดยเฉพาะเมื่อสองมือนี้ รวมทั้งร่างกายส่วนที่เหลือเหมือนจะไร้ตัวตนในสายตาของจิมมี่

เดลล่าเข้าไปในส่วนครัวเล็กๆ ของสำนักงานและซองขาแก้จัดมาตีม แล้ววันนี้ยังยอมปลอบขวัญตัวเองด้วยการกินคุกกี้โอเรโอในกระป๋องด้วย แม้ว่าตามปกติเธอไม่ค่อยกินคุกกี้หรือช็อกโกแลต ไม่เหมือนภรรยาของจิมมี่ที่แน่นอนว่าชอบกินมาก คอนนี่ ไดมอนด์ ตามที่เดลล่านึกจินตนาการไว้ จะต้องอ้วนเหมือนปลาวาฬยัดไส้

ซีอกโกแลต ซึ่งป่านนี้น้ำตาลในเลือดคงพุ่งกระฉูดไปแล้ว แม้แต่จิมมีเองก็เคยพูดว่าบริษัทผลิตซีอกโกแลตเค็ดเบอร์คือคงปิดกิจการไปแล้วถ้าไม่ได้ภรรยาของเขาเป็นลูกค้า เดลล่าไม่ใช่คนกินจุบจิบ ยกเว้นกล้วยหอมบ้าง ซึ่งเป็นเหตุผลว่าทำไมตาซังจึงไม่เคยบอกน้ำหนักเกิน 50 กิโลกรัม – น้ำหนักเท่าเดิมกับเมื่อสามสิบปีก่อนตอนอายุสี่สิบเอ็ด

“หวัดดีครับ ผมเอง” เสียงหนึ่งร้องเรียกมาจากด้านหน้าสำนักงานนาฬิกาที่เดลล่ากินคุกกี้ชิ้นสุดท้ายหมดพอดี “มีใครอยู่ไหมครับ”

เดลล่าก้าวกลับออกมาและพบปู่ก็ บาร์นส์ร่างหนาปึก เหมือนไปชอไมยโทรทัศน์จอสีสิบสองนิ้วในร้าน แล้วแอบยัดไว้ในเสื้อ

“นึกว่าเดินมาเจอเรือร้างแบบเรือ *มารี เซเลสตี* ซะแล้วนะครับเนี่ย” ปู่ก็ยิ้มกว้างอย่างเคย แต่เป็นรอยยิ้มที่ไม่ควรเชื่อใจเป็นอันขาด – ยิ้มแฉกเขี้ยวแบบจระเข้ เดลล่ามักจะนึกภาพว่าเขายิ้มแบบเดียวกันไม่ว่าตอนถูกลอตเตอรี่หรือกำลังจับคู่แข่งทางธุรกิจมาดน้ำทรมาน

“คิดว่าจะลากเขาออกไปสักชั่วโมง ยอมให้ไปได้ใช้ไหมครับเขาอยู่ไหนครับ” ปู่ก็หายใจเสียงหวีดแหลม ยังหลบจากการเดินขึ้นบันไดมา

“เขาไปตีกอล์ฟกับคุณที่แฮมเชอร์ค่ะ” เดลล่าตอบ ท่าที่ภายนอกที่ดูสงบกำลังปิดบังความลับสนรุนแรงที่จู่โจมเข้ามาและทำเธอตัวแข็งในทันที

“ตายละหว่า” รอยยิ้มกว้างอย่างถาวรของปู่ก็หายวับไปหนึ่งนาทีก่อนที่เมื่อรู้ว่าพลาดไปเต็มๆ แต่เขาก็สิ้นเป็นปลาไหลใส่สเกิดและยอมเอาตัวรอดได้ทุกสถานการณ์ เขายกนิ้วขึ้นทำท่าทวนความจำ “อ้าว ผมลืมไปว่าเขาล่วงหน้าไปก่อน ผมเกิดติดธุระด่วน เรื่องไม่คาดฝันนาฬิกาสุดท้ายนะครับ” รอยยิ้มปลอมๆ ผุดขึ้นบนริมฝีปากได้อย่างเรียบร้อยเหมือนเดิม “ฉันผมรีบไปเอเวอร์ทรีส์ที่แฮมเชอร์

ตอนนี้เลยดีกว่า เตียวเขาจะรอ”

เขาเน้นจุดหมายปลายทางเพื่อให้ฉันรู้ว่าเขาต้องไปที่ไหน
เดลล่าคิด เขาคงคิดว่าฉันโง่ซิมะ

เนื้ออวบอูมที่คอของปักก็เริ่มเป็นสีม่วงตรงรอบคอเสื้อ เขาอาจจะรักษาสีหน้าไว้ได้ แต่ย่อมควบคุมความดันเลือดของตัวเองไม่ได้
รวมทั้งเส้นเลือดตรงหน้าผากที่ก็ดูเหมือนพร้อมจะปริแตกในนาทีใด
นาทีหนึ่งแล้ว

“ไม่ต้องบอกหรือทรมานอะไรครับว่าผมแะมา” เขาบอก ยกนิ้วเคาะ
จมูกขนาดใหญ่หึมา “ไม่ยากให้สหายจิมคิดว่าผมมัวโง่แะมา
ที่นี้ ผมบอกว่าจะไปเจอเขาที่หลุมสิบเก้าตอนสี่โมง ผมโทรฯ ไปบอก
เขาดีกกว่าว่าเจอรถติด”

“เล่นให้สนุกนะคะ” เดลล่าพูดอย่างอ่อนหวานที่สุดเท่าที่
ทำได้ “แล้วไม่ต้องห่วงคะ ฉันจะเก็บความลับไว้ให้” เธอยกนิ้วแตะ
จมูกสองครั้งและยิ้มให้

ปักก็หมุนตัวและเดินออกประตูไปอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ขา
อ้วนสั้นจะพาตัวไปได้ เดลล่าล็อกประตูและทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้
ใกล้ตัวที่สุดก่อนจะล้มลงไปเสียก่อน เพราะเธอรู้สึกเหมือนถูกเสาะ
กระตุกออกไปจนหมดแล้วเอาวันแยลลีมาใส่ไว้แทน เธอไม่เชื่อคำพูด
กลบเกลื่อนสถานการณ์ของปักก็เลย เขาไม่มีทางไปพบจิมมีบายนี่
เหมือนที่เธอไม่มีวันไปสมัครเป็นสาวเพลย์บอย

จิมมีโกหกเธอ

ทำไม ทำไมเขาต้องเริ่มโกหกเธอทั้งที่หัวใจเธอมานานหลายปี
ให้เก็บทุกความลับชนิดคอขาดบาดตาย

ตลอดเวลาสิบห้าปีที่ทำงานให้จิมมี ไดมอนด์ เธอไม่เคยรู้มาก่อน
ว่าเขาปิดบังอะไรเธอ – และเดลล่าก็คิดว่าเธอสามารถจับพิรุณ
เขาได้ง่ายๆ แต่วันนี้เขาโกหก – ทำไม เขาไม่มีเหตุผลต้องโกหกเลย

เธอรู้อะไรเรื่องเขาเสียใจและทำธุรกิจซ้อน รวมทั้งมีสัมพันธ์สาวทวบวาบหลายครั้งมากมาย เธอเคยโกหกภรรยาแทนเขาเมื่อจิมมีไปจู๊จี้กับสาวสวยและคอนนี่โทรฯ มาขอพูดด้วย เธอยังเคยจองโรงแรมให้จิมมีพาสาวไปนอนด้วยซ้ำ เธอไม่เคยรู้สึกผิดแม้แต่ชนิดเดียว ที่จริงแล้ว – ถ้าเธอจะยอมรับ – เธอรู้อะไรถึงโลดที่เขานอกใจภรรยาได้ขนาดนั้น มันทำให้เธอเชื่อว่าทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน และการแต่งงานก็แขวนอยู่บนเส้นด้าย แล้วสักวันด้ายเส้นนั้นก็ขาด แล้วเขาจะหันมาหาเธอ คู่แท้รู้ใจ ผู้หญิงที่รู้ทุกเรื่องของเธอ ยอมรับเขาและรักใคร่เขา

เธอไม่เคยรู้สึกเดือดร้อนกับเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของจิมมี เขาไม่เคยเล่าในรายละเอียด แต่จากที่เขาแยมให้ฟังบ้าง เดลล์ารู้ว่าแค่ ‘แก้อาการคัน’ เพราะ ‘ไม่ได้’ ที่บ้าน ซึ่งเดลล์ตั้งใจเพราะเธออิจฉาสถานะของคอนนี่ ไดมอนด์สุดขั้วที่ใช้นามสกุลของเขา

แล้วทำไมจิมมีไม่บอกเดลล์ว่าเขาไปที่ไหน เท่าที่เธอรู้อะไรว่าเหตุผลคืออะไร ก็จะต้องเป็นเรื่องสำคัญ

เดลล์พุ่งไปที่โต๊ะทำงานและกระซอกกุญแจที่ใช้เทปกาวสีน้ำตาลปะติดไว้กันลื่นซึก จิมมีไม่รู้ว่าจะเปิดลิ้นชักล่างล็อกกุญแจที่โต๊ะทำงานของเขาได้ เธอจำไม่ได้ว่าแอบเปิดดูครั้งหลังสุดเมื่อไหร่ แต่ต้องนานกว่าหนึ่งปีครึ่งแน่ๆ และเธอก็ไม่พบอะไรในนั้นที่เธอไม่รู้ อยู่ก่อนแล้ว

ครั้งนี้ต่างไป

ครั้งนี้เธอพบของสีน้ำตาลขนาดใหญ่ใส่ใบเสร็จไว้จนแน่น ใบเสร็จค่าจ้างห้อยคอเงินรูปหัวใจจากร้านทิฟฟานี่ ใบเสร็จหลายใบค่าที่พัก ค้างคืนและอาหารค่ำสำหรับสองคนในโรงแรมห้าดาวกลางลอนดอน และตัวละคร ใบเสร็จค่าดอกไม้ ตุ๊กตาหมี สร้อยข้อมือ ต่างหู เสื้อผ้า **รถยนต์** – เดลล์อ้าปากค้าง รถสปอร์ตออดี้ รุ่น TT มือหนึ่งเสีย

ด้วย ขอขอบคุณสวรรค์ที่จิมมีซื้อดีดจนเก็บใบเสร็จไว้หมดทุกใบ เขาอาจจะไม่สามารถเอาใบเสร็จพวกนี้ใส่ในบัญชีสำนักงาน แต่ก็เก็บไว้เผื่อว่าจะมีทางลดหย่อนภาษีได้

อิวานก้ามี่ลือกเกิดเงินรูปหัวใจ และซัปรถอดี TT เธอเก็บเงินหลายปีจนซื้อได้ เธอบอกเดลล่าสี่เดือนก่อนเมื่อซัปอย่างภูมิใจเข้ามาในที่จอดรถของบริษัทครั้งแรก ลูกพี่ลูกน้องของเธอ ช่างซ่อมรถ ซื้อในราคาพิเศษให้เธอ

แล้วถ้าใบเสร็จใบถัดมาที่เดลล่าหยิบขึ้นมาจะบอกอะไรได้บ้าง จิมมี ไดมอนด์ก็ไม่ได้รอปูกี้ บาร์นส์อยู่ที่บาร์ในสโมสรรอกอล์ฟที่แฮมเชอร์ เขาจองทัวร์หยุดสุดสัปดาห์ช่วงยาวแบบนาที่สุดท้ายในโรงแรมหรูที่คอสต้าบลองก้าในสเปน กับมิลิวานก้า เซซปานสก้า คนดีนั่นเอง